

Els nòmades del desert valencià

EL TEMPS

L'oposició al PP valencià continua desorientada, en la seua travessa pel desert de poder. Les primeres executives provincials del PSPV són filles de la divisió interna... i els granets de sorra del Compromís es repel·leixen com mai.

Viuen a les comarques valencianes, però els fa l'efecte que resideixen a Mali, al Txad o a Mauritània. Veuen la mar tot sovint, poden tocar-la, però els sembla un miratge, un fals oasi al bell mig del Sàhara.

Els partits opositors al PP valencià continuen la seua travessa pel desert. S'hi van endinsar el 1995, i potser els caldran 13 anys més per a eixir-ne, o 7, o 17... Ni amb una brúixola i un GPS a la mà, ningú no gosaria fer pronòstics.

Els socialistes, després de la renovació de la cúpula esdevinguda la darrera setmana de setembre –amb un minso 51% de suport–, han celebrat els congressos provincials constituents. Les tres noves executives que se n'han derivat tampoc no han rebut un suport gaire entusiàstic: 60% la de Castelló, 61% la de València i 75% l'alacantina. Jorge Alarte, doncs, encara no ha captivat molts dels seguidors de Joaquim Puig i Francesc Romeu, caps visibles d'una coalició nascuda, *in extremis*, al darrer congrés nacional i que no han acatat la petició del vice-secretari general del PSOE, José Blanco, en el sentit de deixar mans lliures a l'alcalde d'Alaquàs. Alarte, al seu torn, ha apostat per fer-se fort i acceptar ben poques intromissions... Tret de les proposades per la secretària d'organització federal, la benidormera Leire Pajín, avalista de la número 3 del PSPV, Elena Martín, i de la líder provincial d'Alacant, Ana Barceló, a qui Pajín –sense comptar amb el vertigen de l'alcaldesa de Saix– en principi volia de secretària general de país.

Comptat i debatut, Alarte no controla la direcció castellonenca i observa amb neguit l'aspiració confessada de Romeu d'esdevenir el nou secretari general del PSPV al cap i casal, plaça vacant que

s'escull al gener. Una plataforma, la de la ciutat de València, amb què Romeu seria un contrapès al secretari general, més que no un autèntic trampolí a l'alcaldia: l'agrupació municipal, sempre convulsa, no té coll avall, ni de bon tros, la vara de comandament. Ara com ara el PP té 21 regidors, i el PSPV-PSOE només 12, a l'hemicicle bipartit de l'Ajuntament.

Pel que respecta a allò que al seu dia fou el Compromís pel País Valencià –marca que aixoplugava Esquerra Unida, Bloc, els Verds, Esquerra Ecologista (EE) i Izquierda Republicana (IR)–, el panorama és dantesco: una facció d'EUPV –conformada com a partit sota la denominació d'Iniciativa del Poble Valencià– s'ha aliat amb els nacionalistes i ha fet fora la qui el maig del 2007 n'era cap de llista, Glòria Marcos. Aquesta ha anat a raure, amb els dos diputats que li són afins, al tenebrós grup de *no adscrits*.

Als comicis del març, la coalició de Bloc, Iniciativa i EE amb prou feines si superarà l'1% dels vots, mentre que EUPV –amb els Verds i IR– es quedarà al 2,71%. Unes xifres irrisòries que auguren unes Corts valencianes bipartides, el 2011. La travessa pel desert pot perdre integrants pel camí, doncs.

Victor Maceda